

Weg!

Laat de pijn ophouden. Alsjeblieft, laat iemand die ondraaglijke pijn stoppen. Ik voel mijn kaken trillen en mijn lichaam slap worden. Ik wil dit niet meer, laat me alsjeblieft weggaan! Monden gaan open en dicht, maar ik hoor niet wat ze zeggen. De mensen om me heen worden kleiner, mijn ogen vallen dicht, ik ga.

‘Er komen geen persweeën. Waarom komen er geen persweeën?’

‘Suus, volhouden en erbij blijven.’

Ik open mijn ogen en voel meteen de helse pijn weer. Twintig messen in mijn rug om vier wervels eruit te snijden, zonder verdoving en ik moet er nog op blijven liggen ook. Een vrouw staat heel dicht naast me, haar warme lichaam leunt tegen me aan, ze roept: ‘Verdorie, nog steeds geen persweeën. Snel!’ Haar schelle stem doet pijn aan mijn oren.

Rumoer om me heen, mensen komen en gaan. Handen pakken mijn arm stevig beet en de scherpe punt van een naald bijt in een ader. Ik gil en schrik van mijn eigen geluid. Een vrouw zegt met een vriendelijke stem: ‘Dit bevordert de persweeën.’ Geïrriteerd draai ik mijn hoofd om en kijk naar de zon die volop schijnt. Het strand, daar zou ik nu willen zijn. Doffe stappen klinken links van me en automatisch kijk ik die kant uit. Een verpleegkundige komt aangesnel. Vaag klinken de woorden ‘meedrukken op buik’. Ik wil het niet weten, ze doen maar, ik doe hier niet aan mee. Er is één ding wat ik nu wil: weg. Gewoon weg, naar huis, dingen doen die we de dag ervoor ook deden. Maar ze houden me vast en roepen woorden die ik niet versta. Ik heb het heet, enorm heet en ik voel me vies door het zweet en door al die mensenlichamen tegen me aan. Onder een lauwe douche wil ik met geurig schuim. Ik weet waar de badkamer is. Ik probeer een been op te tillen om te gaan, maar de handen en slangetjes houden me in het bed. Laat dan maar, een verloren gevecht: ik werk niet meer mee, maar stribbel ook niet meer tegen.

‘Suus hier blijven!’ Het klinkt als de stem van mijn man. Wat denkt hij wel? Dat ik hier in de hel blijf? Op het strand is het veel fijner, koeler en leger en kan ik doen wat *ik* wil. Monden gaan open en dicht, ik hoor het niet, gelukkig maar. Iemand houdt opeens een rood jankend poppetje voor mijn gezichtsveld. *Wat is dit voor grap?* Een ander trekt mijn t-shirt omhoog en maakt een borst vrij. Het bebloede baby’tje plast over me heen en wordt aan de borst gelegd. *Hallo, mag ik ook nog wat zeggen?* Opgelucht gelach om me heen, maar ik voel me alleen nog viezer. Ik wil naar buiten, het maakt niet uit waarheen. De baby wordt weggehaald en handen houden mij vast zodat ik blijf liggen. Maar ik weet wat ik moet doen: weggaan, ver weg van hier. De baby mogen ze houden.

Verder lezen? Ben ik nou gek? in in iedere (on)line boekhandel verkrijgbaar.